

BECSCHE JÓZSEF LAJOS

N-hez

1

*Feltártad
lakatjaidat
a hétpecsétés
titkok titkáról,
összeölelkeznek
testedben
a csillagok.*

Létrát

*támasztottál
kiszáradt vén kút
és az ég közé,
hogy elkevered-
hessünk egymással,
mint az akvarell.*

*Betakarózik az ég
a bolygók álmával,
hegy a szakadékba,
kő a vizekbe rohan,
bát zubanok én is
ölelésed legigazibb
rabságába!*

2

*Dalom neked szól most;
illatos a bőröd,
gyermekesen csókolsz...*

*Szép vagy, jó és kedves;
lásd, rád simul szavam,
s hajadban ékszer lesz.*

MINT A DALLAM

*Bennem rettegett, nagy folyók zúgnak,
barcra önvalómmal barag bevít,
s talán hiszem: vár valahol Isten,
a felmagasztosító genezis.*

*De jaj, az én istenem vak, süket:
rideg kőből faragott zord bálvány.
– Vergődik, elhal arcán az ige,
mint a dallam gitárom hat húrján.*

ÍGY VAGYOK

*Kinyílt a tavasz, kökörcsinek
lilába oldják a tél jegét.
Valaha én ültettem őket,
temetve mindnek gyökerét.*

*Jeges úr borzolja szét agyam
misztikus bűnök vad éjjelén.
Borzadbatok: így vagyok magam
elárvult világok köldökén.*

*Tiszta, világos voltam – vége.
A kint nyomorgó feketeség
itt bent az ember menedéke,
s nem látja senki gyöngy-ékkövét.*

*Mindenképpen a csend eltévedt
foszlányai tépik szét hajóm,
minden egyéb szerteszedt,
vagy szél rázza egy száraz karón.*

*– Kései, sajtó vallomások
fehér démona, ments meg engem,
s ha várnak még rám állomások,
sok régint engedj elfelednem.*